

הבושה בעצמי הגבוה

[Shame of the Higher Self]

שלום וברכה. אני מביא לכם ברכות ידידי היקרים. ברוכה היא השעה. מבורך כל אחד מכם ויקירי. דנתי איתכם באריכות באשמה ובבושה שמרגישים כל בני האדם ביחס לעצמי הנמוך שלהם, למגרעות ולחולשות שלהם, לתפיסות השגויות ולסטיות [deviations] שלהם. הערב ברצוני לדון בהיבט נוסף של האישיות האנושית, הבושה בעצמי הגבוה, הבושה בטוב ובאצילי ביותר שלב האנושי. אולי זה נשמע לא יאומן – ובכל זאת כך הוא. אני בטוח שכולכם תזהו את האמת שבמילים האלה כאשר תאזינו בתשומת לב.

באופן מוזר, אנשים מתביישים ביכולות האהבה, הענווה והנדיבות שלהם – במיטב שבידיהם להציע – בדיוק כמו בחלק הקטנוני, האנוכי והמסרב-לתת [ungiving] של טבעם. הבה נבחן מה גורם לטרגדיה הפנימית הזו, למאבק חסר ההיגיון הזה. אחראי לכך גורם אחד עיקרי השונה בהיקפו, בפרטיו ובאופן הביטוי אצל כל אינדיבידואל.

כאשר ילד מרגיש דחוי – וידוע לכם שכל ילד מרגיש כך – בין אם ההרגשה מוצדקת או לא אין כל הבדל – ברוב המקרים הילד מרגיש דחוי על ידי אחד ההורים יותר מאשר על ידי השני. הדבר לא חייב להיות כך במציאות, משום שלהורה שדוחה כביכול את הילד עשויה להיות יותר אהבה אמיתית אליו מאשר להורה השני. אבל הדרך בה הילד מרגיש היא הדבר החשוב ככל שרשמיו הפנימיים מצטברים ויוצרים את הדימויים – את המסקנות השגויות המאובנות – ומבססים את הדפוסים הרגשיים לחיי האדם בהמשך.

הילד רוצה לקבל אהבה ואישור במידה גדולה הרבה יותר מן האפשר, ובייחוד מן ההורה הדוחה כביכול. כאשר רוח וחיבה בלעדיים כאלה אינם ניתנים, הילד מרגיש זאת כדחייה, ובלבול מתעורר בנשמה. ברגשותיו המעורפלים של הילד, אהבה וקבלה מהורה מסוים זה הופכים למטרה הנחשקת ביותר, והיא נחשקת אף יותר משום שאהבה וקבלה במידה שהילד מייחל לה נראית בלתי מושגת. חל בלבול בין המטרה הנחשקת – אהבה וקבלה בלעדיות – לבין ההורה שמונע אותן. במינך המבולבל וחסר הבגרות של הילד, הדוחה הופך עכשיו לנחשק ותופס את מקום הדבר שבו חשק במקור: אהבה, אישור וקבלה בלעדיים. תוצאה נוספת מבלבול זה היא שהדוחה נדמה כמי שלא אוהב. האם או האב נחשקים גם משום שמה שהילד רצה ממנו או ממנה הוא הדבר הנחשק. לפיכך, להיות לא אוהב הוא המצב הנחשק. נפשו [פסיכה] של הילד אומרת: "אם אני לא אוהב [if I am unloving], אני אהיה נחשק, האהבה שלי תבוקש. כשם שאני לא דוחה את הדוחה אותי, כך גם אני לא אהיה דחוי עוד. היות שהדוחה נראה קר, מרוחק ורחף מרגשות, דפוס התנהגות זה – מדומיין או אמיתי – הופך לנחשק ולמשהו שיש לחקות.

כאשר תבחנו תהליך פנימי זה, תגלו שוב כי למרות שהתהליך אינו הגיוני כשמנתחים אותם וכשהרגשות מתורגמים למחשבות ברורות, יש לו היגיון מוגבל משלו, ומובן למדי, במינך של הילד. שום קונפליקט המתעורר בנפש אינו חסר משמעות לחלוטין, אף כי הרגשות יכולים להיות מוגבלים ושגויים מאוד כאשר בוחנים אותם מקרוב. תמונה אמיתית ניתן לקבל רק אחרי הבנת ההיגיון הייחודי של רגשות מבלבלים.

עם הבלבול בדבר דחייה הורית בלא מודע, האישיות גדלה להיות הוויה בוגרת מבחינות אחרות, אבל נשאר בה הרושם הספציפי שמועד לצבוע את כל חייה הרגשיים. עמוק בתוך הלא מודע, הוא או היא מרגישים שאין זה רצוי, ולפיכך מבייש, להפגין את כל שאילו הילד הפנימי עדיין ממשיך לערוג.

לעתים קרובות, הרתיעה מלאהוב והסירוב של האינדיבידואל לאהוב נגזרים הרבה פחות מהפחד להיפגע ולהתאכזב מאשר מהנסיבות ההוריות שחשפתי כאן. חשוב לזהות את האלמנט הזה בכך, ולא משנה עד כמה חבוי ומסוכסך האופן שבו הוא עשוי לבוא לידי ביטוי בדחפים מנוגדים וכפייתיים. בעיות שוברות לב נובעות מקונפליקט זה; ניתן לחסלן רק על ידי זיהוי המסקנה השגויה הבסיסית על כל תגובות השרשרת שלה והסתעפויותיה.

מצד אחד קיימת האשמה על האנוכיות והמרוכזות-העצמית, שהופכת את האהבה להרפתקה לא רווחית ונטולת יתרונות, ומצד שני קיימת הבושה לאהוב. קונפליקט זה כשלעצמו קורע לגזרים את הלב האנושי. אתם מנסים להכריח את עצמכם לאהוב, בעוד הרצון הטבעי הנובע מהעצמי הגבוה ומהרצון לאהוב-באמת נבלם בגלל הבושה בו. לפיכך אתם מרגישים אשמים על כך שאינכם אוהבים ומתביישים לאהוב.

שקלו גם את זאת שהילד מרגיש השפלה עמוקה כאשר הוא נכסף לאהבה וחיבה אך מקבל במקומן דחייה. במינך הלא מודע שלו מתגבש הרעיון שלאהוב זה משפיל. מאחר והאדם הנחשק ביותר עבור הילד מנע ממנו את האהבה ואת הניתנה החופשית של רגשות, האהבה חייבת להיות דבר מביש שעליו להסתיר. ההבנה שהפחד שלכם לאהוב מתבסס לעתים קרובות פחות על הפחד להיפגע ולהתאכזב מאשר על האלמנט הנדון כאן היא תובנה חשובה ביותר.

בחיפוש-העצמי שלכם אתם יכולים לגלות את קיומו של קונפליקט זה על ידי זיהוי סימפטומים שונים. התבוננות-עצמית תחשוף איך אתם מגיבים בסיטואציות מסוימות, או יותר נכון איך הרגשות שלכם מגיבים ומתנהגים. תגובות אלה הן לעתים קרובות סמויות מאוד. ניתן לראות אותן בפעולה כאשר אתם מתביישים לבקש משהו, או כאשר אתם מזהים הרגשה חריפה של בושה לגלות את ליבכם ולחשוף צורך פנימי ביותר. או למשל, כשאתם מגלים שאתם מתביישים להתפלל. האם הדבר הזה שבו אתם מתביישים – הצורך של ליבכם, הפגנת העצמי האמיתי שלכם על כל נדיבותו האוהבת, כמו גם תפילה – לא מייצג את המיטב שבכם?

זהו קונפליקט אוניברסאלי נוסף. לעתים הוא ברור כשמש, אבל אז הוא מתערבב בקונפליקטים אחרים ורבים כל כך עד שקשה לזהות אותו. אף על פי כן, משהו מקונפליקט בסיסי זה קיים בכל אינדיבידואל.

נסיבות ספציפיות מסוימות ממלאות גם הן תפקיד וקובעות את עוצמת הקונפליקט. התבוננו ביחסכם אל ההורה השני, זה שמעניק בחופשיות לכאורה את מה שאתם רוצים מהדוחה. אם המצב הוא כזה שבו הדוחה הוא זה ה"עליון" [the "superior" one], זה שתמיד מנצח, בעוד ההורה האוהב הוא זה שמוכנע, שחלש-כביכול ונתון למרותו של ההורה הדוחה, ואולי אפילו מבוזה משהו, הקונפליקט בנשמה מחריף אף יותר – בין אם אכן כך הדבר או לא אין זה משנה, כל עוד הילד מרגיש כך. ואז, בנוסף לחוויית הדחייה שלו עצמו, הילד הוא יעד לדחייה להלכה או למעשה שסופג ההורה האוהב. הילד מקבל אז את הרושם שההורה האוהב הוא חלש, ואילו הדוחה הוא חזק. מכאן שאהבה הופכת לחולשה, בעוד שריחוק הוא סימן לחוזק, לפחות בלא מודע. הילד משתוקק להיות חזק כמו ההורה הנחשק, וודאי שלא חלש כמו ההורה הבלתי נחשק.

המסקנות השגויות שלכם בעניין זה עשויות להיות רבות. ייתכן שגוי לחלוטין [להניח] שהדוחה הוא חזק, ושההורה האוהב הוא חלש. אולי להפך בדיוק. אולם המצב בין ההורים שלכם אכן עשוי להיות במידה מסוימת כפי שאתם רואים אותו. ואז המסקנה השגויה היא שלא האהבה היא שהופכת את ההורה הנותן לחלש אלא תכונות אחרות; אולי עיוות האהבה הוא הגורם לחולשה; או היכולת לאהוב היא אמיתית יחסית וגורמים אחרים הם הגורמים לחולשה ופוגמים ביכולת לאהוב. מצד שני, הדוחה ה"חזק" עשוי שלא להיות חזק באמת. עשויות להיות לו או לה איכויות נחשקות רבות שראויות לחיקוי, אבל ודאי שהן לא הריחוק מאהבה והמעצורים בהצגת האיכויות הטובות ביותר באישיות שלו או שלה.

המצב ממשיך להסתבך אם, למשל, בשל גורמים תורמים רבים אחרים, ההורה השתלטן וה"חזק" הוא זה שנותן יותר אהבה מאשר ההורה החלש שנותן למרותו של ההורה ה"חזק". לכל הורה עשויות אז להיות איכויות "נחשקות" אבל לעתים קרובות הן מסוכסכות ביניהן. אתם עשויים לבוז באופן לא מודע אצל הורה אחד לדבר שאתם מנסים לחקות אצל השני, להיקרע לגזרים על ידי עצם העובדה שאתם לא מודעים למה שאתם רוצים ולכך שהמטרה שלכם אינה ברת הגשמה כי גורמים מסוימים בה מבטלים זה את זה. כאשר המצב עם ההורים איננו קיצוני עד כדי כך, קשה לכם יותר לרדת לשורש הבעיה; ואז הדבר מסתבך עוד יותר בשל דקותם וחמקמקותם של רגשות סותרים בהורים בנוסף על אלה שבתוכם. חשוב מאוד לזהות את הדבר משום שהוא מגביר את המצוקה שלכם.

סיבוך נוסף הוא שלעיתים תכופות המראה החיצוני לא תואם את המצב הפנימי. כלפי חוץ אחד ההורים עשוי להיות שתלטן הרבה יותר מהאחר; כלפי פנים, הסיטואציה עשויה להיות הפוכה בדיוק. או, כלפי חוץ אף אחד משניהם אינו שתלטן ו"חזק", אולם כלפי פנים קיים ביחסייהם חוסר איזון מובהק מסוג זה. אל לכם לשכוח כי בייחוד כילדים, אתם סופגים את המצב הפנימי, הוא נרשם אצלכם היטב, בעוד המצב החיצוני הוא זה שחוקק בזיכרון האינטלקטואלי שלכם. לזה האחרון יש הרבה פחות השפעה עליכם מאשר לראשון. לא משנה איך נראית הסיטואציה החיצונית, אתם מרגישים בחריפות שההורה התלונתי, הנזקק והנצרך הוא הנחות, בעוד שאת ההורה שדוחה את אותם חסכים וצרכים אתם מחשיבים לחזק ועליון. לפיכך אתם כורתים ברית סמויה ביותר עם הדוחה, ויחד איתו או איתה, אתם דוחים את ההורה החלש. אתם מעדיפים להיות מקובלים על ידי הדוחה הנחשק מאשר להיות מזוהים עם ההורה החלש, הנזקק והתלונתי. מבחינת העצמי הפנימי ביותר שלכם, בין אם אתם בוגדים בפועל בהורה החלש במילים או במעשים, ובין אם אתם רק רוצים לעשות זאת, אין זה משנה. עצם הנטייה די בה כדי שתרגישו שזו בגידה, ובמובן מסוים זו אכן בגידה. הבגידה מחמירה משום שאתם נוטשים את עצם הדבר שאליו אתם משתוקקים.

אתם בוגדים בטוב ביותר שבכם משום שאתם מונעים את היפתחות יכולת האהבה שלכם. בד בבד, אתם בוגדים בהורה שאכן נתן לכם את מה שרציתם לקבל מההורה השני. עתה באופן לא מודע אתם מחשיבים את עצם הנתינה שלו או שלה לחולשה הראויה לבוז. הבגידה היא סמויה אולם בו בזמן היא הקונפליקט הדומיננטי ביותר בנשמתכם. במהלך העבודה שלכם הכרחי לגלות את אותו חלק בכם שבו אתם בוגדים לא רק בטוב, בנעלה ובאצילי ביותר שבכם, אלא גם באותו ההורה שהיה חלש יותר מלכתחילה, ושאוּלֵי אהב והוקיר אתכם באופן מספק הרבה יותר. לגלות בגידה פנימית זו ולהפסיקה הוא דבר חשוב לא משום שההורה שדחיתם סובל ממנה, אלא בעיקר משום שאתם סובלים ממנה הרבה יותר משאתם תופסים. אתם כורעים תחת כובד האשמה על הבגידה. מכול האשמות שלכם, זו העמוקה ביותר.

רק לפני כמה ימים דנו ברגשות אשמה, ודיברתי על כך שלעיתים קרובות אנשים יוצרים אשמות דמיוניות, או מאשימים את עצמם על פגמים כלל לא חשובים על מנת שלא להתמודד עם [תחושת] האשמה העיקרית שלהם. אצל רובכם, הבגידה בלאהוב [the betrayal of loving] היא האשמה העיקרית שאתם מקפידים להרחיק מן המודעות. כל עוד אינכם מודעים לכך ולא מתמודדים עם כל ההשלכות וההיבטים של הבגידה בהורה שאהב אתכם יותר למען זה שנתן לכם פחות – לפחות לפי הרגשות שלכם – בגידה זו מקדירה את השקפת החיים שלכם. היא נוטלת מכם את הביטחון-העצמי [your self-assurance, your self-confidence] ואת כבודכם-העצמי. היא אחראית לשורשים העמוקים ביותר של רגשי הנחיתות שלכם. אינכם בוטחים בעצמכם כאשר בגידה כזו נעולה בנשמתכם. הנפש [פסיכה] שלכם אומרת: "איך אוכל לבטוח בעצמי בידיעה שאני בוגדת, בידיעה שאני ממשיכה לבגוד באופן קבוע בטוב ביותר שבי? אם אני לא יכולה לבטוח בעצמי, לא אוכל לבטוח באף אחד אחר". זוהי תוצאה טבעית, עוד תגובת שרשרת. אם אינכם נותנים אמון באנשים, אתם מועדים למשוך את אלה שתמיד יאשרו לכם שאין שום סיבה לבטוח בהם. אבל אם אתם בוטחים באחרים באמת, יהיו לכם כושר-הבחנה ושיפוט נכונים ותמשכו אנשים רבים שיהיו ראויים לאמונכם. הדבר יכול להתרחש רק אם אתם מודעים תחילה היטב [first establish] לסיבה לחוסר האמון בעצמכם. ודבר זה בתורו יכול להתרחש רק אם אתם מגלים ומסירים את הבגידה הבסיסית שהצבעתי עליה.

אם כן ידידי, מצאו בתוך עצמכם את הבגידה שאתם ממשיכים לשאת. עקבו אחריה עד תומה, אפילו אם כבר אין הזדמנות להתבונן באינטראקציה עם ההורים שלכם. אתם עשויים להעביר את אותם רגשות לאנשים אחרים שבדרך רחוקה כלשהי מחליפים אותם מבחינה פסיכולוגית. אלה עשויים להיות חבר, בעל, אישה, קרוב משפחה או עמית; מישהו קרוב ויקר ושוב לכם באופן כלשהו. ייתכן שאתם ממשיכים את הבגידה באופן סמוי כלשהו כפי שבגדתם בהורה. בכל פעם שאתם דוחים אדם שמוכן להציע לכם אהבה אמיתית וחיבה או ידידות או לעזור לכם בדרך כלשהי, ומסיבה זו או אחרת אתם מרגישים או מדמיינים שאדם זה הוא חסר ישע או חלש או תלונתי, הוא או היא נוטלים את תפקיד ההורה ה"חלש". מצד שני, ייתכן שיש [בחיכם] אדם אחר שלא ממש מוכן לתת לכם את מבוקשכם. זו לא חייבת להיות אהבה, זה יכול להיות כבוד, התפעלות, קבלה. אדם זה נוטל אז את תפקיד ההורה הדוחה. בחנו את הרגשות הסמויים והחמקמקים

ביותר שלכם. לכו אל מאחורי ההיבטים התקפים לפעמים, שעשויים עדיין להיות רציונאליזציות לבגידה הפנימית שאתם מבצעים מחדש נגד אחד ההורים, וגם נגד העצמי הפנימי ביותר שלכם.

מעשה הבגידה הוא סמוי כל כך ידידי היקרים, עד שאינכם יכולים לשים עליו את האצבע על ידי התבוננות במעשים החיצוניים שלכם בלבד. לא ניתן למצוא מעשים גלויים להוכחת מעשה הבגידה. אם אינכם משתוקקים באמת לבחון את התגובות והרגשות הפנימיים ביותר שלכם במובן זה, איש לא יוכל לשכנע אתכם. תמצאו טיעונים מצוינים להוכיח שאין בגידה. אבל ליבכם לעולם לא ישתכנע, וזה מה שמשנה באמת.

הבעיה, במונחים הפשוטים ביותר, מבוססת על המסקנה השגויה הבאה: אהבה היא חולשה; מניעת אהבה וחיבה, זהו חוזק. היות שאינכם רוצים להיות חלשים ונזקקים, אתם לא רק מחקים את האדם התואם את תפיסת החוזק השגויה שלכם, אלא גם בוגדים בה שראתם לכם חלש. אחרי שתגלו את הרגשות, התגובות והעמדות שלכם שתואמות תפיסה שגויה זו, תוכלו לשקול מחדש את התפיסות ולגבש תפיסות חדשות בהתאם לאמת. אז תראו שבלבולים וטעויות רבים קיימים בכם, שגורמים לכם לבצע מעשי בגידה בעלי תוצאות שליליות נוספות רבות בחייכם הפנימיים והחיצוניים. הבנה זו ועמדה מבחינה [discriminating attitude] כלפי המניעים הפנימיים שלכם יעניקו לכם חוזק בכך שיאפשרו לכם גישה אל המציאות. חשוב ביותר להתחיל לחפש בכיוון זה. חפשו את החלק ברגשות שלכם שבו אתם מייחסים חולשה למעשים אוהבים וענווים שמוצעים במובן הבריאה והאמיתי. גלו בתוכם את החלק שמאמין כי חוזק הוא ריחוק או קור. כשתגלו אותו, תגלו את בגידתכם-העצמית.

על ידי גילוי התפיסות השגויות ואז, מעט-מעט, על ידי אימוץ התפיסות הנכונות, אתם תחדלו לפחד שהאהבה משפילה; שענווה, נדיבות, חיבה והפגנת העצמי האמיתי שלכם הם סימן לחולשה. העצמי האמיתי שלכם מוסתר לעתים קרובות מאחורי חומת אבן. חומת האבן היא לא רשעות ואפילו לא אנוכיות. היא גם לא הפחד להיפגע ולהתאכזב. כן, כל אלה תורמים גם הם, אך במידה פחותה. המרכיב העיקרי בחומה שמאחוריה אתם מסתירים את האתם האמיתי הוא הבושה בחולשה דמיונית, הבושה להיות אתם עצמכם על כל הרוך וההבנה, על כל הסימפטיה והפגיעות שבלבכם האוהב.

אנשים רבים עשויים לומר, "זה לא תקף לגבי, משום שאני אדם שמפגין [רגשות] בגלוי. אני מעניק את מלוא אהבתי בחופשיות". במקרה זה, ייתכן שנוכח כי באופן חלקי, העצמי האמיתי יוצא מן המחבוא. אולם נדירים ביותר הם המקרים – רק אצל ישות מתקדמת מאוד בהיטהרותה – שהדבר הוא כך לחלוטין. חלק מן העצמי האמיתי מתבטא, אבל חלק אחר נותר חבוי. כן, עשוי להיות לכם לב נדיב שרוצה להעניק את המירב ושאהבתו עשויה לחזור את השכבות הרבות של טעות ותפיסה שגויה. עם זאת, אתם גם מסתגרים מאחורי הקליפה שלכם, או החומה שלכם. חלק ממה שאתם מציגים כאהבה וכנתינת עצמכם עשוי שלא לנבוע מן העצמי האמיתי, אלא להיות "שואל" [borrowed], נאמר כך. ואז הוא לא באמת שלכם. שוב, זהו דבר סמוי. רק בעבודתכם האישית תוכלו להרגיש האם כך הדבר או לא, ובאיזו מידה.

מפני מה אתם שומרים את הטוב ביותר שבכם מוצנע, בעוד אתם "שואלים" דפוס התנהגות דומה ומשתמשים בו כתחליף לאמיתי? האישיות האוהבת, המעניקה והחברותית שאתם עשויים להיות לפעמים עלולה בהחלט להיות רק חלק מהעצמי האמיתי שלכם. מדוע? כפי שהסברתי כרגע, הבושה לאהוב ולהעניק גורמת לכם להסתיר את העצמי האמיתי מאחורי חומה. האפקט הבלתי נמנע חייב להיות התפיסה שהורשעתם ונידונתם להישאר לבד. דבר זה לא מוביל אתכם בשום אופן לשקול מחדש את הרושם הראשון, שלאהוב הוא דבר מביש. ראשית, מסקנה זו כבר אינה מודעת כך שאינכם יכולים לשנותה; היטב ידוע לכם שדבר לא יכול להשתנות כל עוד הוא מוסתר מן המודעות. שנית, הרושם הראשון, הגורם למסקנה השגויה, הוא חזק יותר, עוצמתו גדולה יותר לאין שיעור מכל הרשמים והחוויית שאחריו. לפיכך, אתם מגיעים לידי פשרה ושומרים על המסקנה השגויה המקורית: "אסור לי לאהוב, אסור לי לחשוף את העצמי האמיתי שלי" [I must not love, I must not...], בתוספת החוויה החדשה-יותר שלפיה להישאר מרוחקים מביא לגינוי ולבדידות. הבדידות גורמת לכם ללבוש ציפוי של חברותיות ולבטא רגשות ואהבה שאינם בדיוק אמיתיים. עדיין אינכם מציגים את העצמי האמיתי שלכם.

אין בכוונתי לומר שאישיות התחליף החברותית היא העמדת פנים, או כמו שאולי תאמרו "מזויפת". לא, זה הרבה יותר סמוי מזה. זהו חלק מהווייתכם, אך זהו לא העצמי האמיתי. חלק מרגשות העצמי האמיתי הם ממרכיבי השכבה הכפויה [superimposed] הזו, עם זאת. זרמים רבים אחרים, הנובעים מן הקונפליקטים האלה, מדללים את טוהר האישיות המקורית והאמיתית. באופן סמוי, אתם עושים דרמטיזציה לעצמכם ולאהבתכם אף יותר, משום שאינכם מעיזים להראות את הדבר האמיתי. דבר זה קורה בהרבה היבטים של החיים. ניתן למצוא אותו בקלות רבה ביחסי האהבה בין המינים.

ניתן לראות לאן יוביל אתכם שלב מסוים זה בעבודה. על ידי כך שתגלו ותבינו איך הבגידה תקפה במקרה שלכם, אתם תגלו גם את זאת שרוב הזמן אתם מחזיקים במחבוא את העצמי האמיתי שלכם. מתוך ההבנה הזו אתם תכינו את הקרקע להרשות לעצמי האמיתי שלכם להתפתח, לצאת החוצה. זו לא עבודה קלה כפי שעשוי להיראות, והיא גם לא קשה כל כך כפי שאולי נדמה לחלק מכם.

ייתכן שאתם כבר חשים בנקודה זו שמטרת ההיטהרות היא הוצאת האישיות האמיתית לחופשי. זהו הפירוש האמיתי של חופש וזו הדרך היחידה האפשרית לחיות בשמחה, להיות חזקים במובן בריא ואמיתי. עצם העובדה שאתם נעשים מודעים לקונפליקט האוניברסאלי סביב הבושה בעצמי הגבוה, שאתם מתחילים להרגיש איך הוא קיים בכם אישית, עוד הרבה לפני שאתם מסוגלים לפתוח את דלתות הכלא ולשחרר את העצמי האמיתי, כבר תגרום לכם לחוות חוזק פנימי חדש ונפלא. המודעות לכך שהדבר קיים בכם וההתבוננות הקבועה איך הוא מתבטא בתגובות הרגשיות היומיומיות שלכם יקרבו אתכם להסרת סורגי הכלא, עד שתוכלו לשחרר את האתם האמיתי.

האתם האמיתי יעלוף. אז תראו בבהירות ובלי ספק שהיה זה שגוי לחשוב שעליכם להסתיר את הטוב ביותר שבכם, שהטוב ביותר הוא דבר מביש. אתם תראו איזה עול לא נחוץ היה זה להחזיק את העצמי האמיתי בהסתיר. אדם אחד יסתיר אותו מאחורי מסכה של ריחוק וכוח מדומה. אחר יסתיר אותו מאחורי שכבה כפויה של משהו שדומה לעצמי האמיתי על כל היבטיו הטובים, אבל שהוא לא בדיוק זה. בשני המקרים עליכם להסיר את שכבת הזיוף ולראות היכן נמצא העצמי האמיתי. הרשו לו לצאת החוצה, גם אם בהתחלה הוא יוצא רק במקרים נדירים, זהיר-זהיר. אבל אז האתם האמיתי יראה שאינכם צריכים לפחד, שאינכם צריכים להתבייש. עיקר הפחד הוא

כתוצאה מן הבושה להיחשף. באמצעות תהליך זה אתם תסירו את עולם הרפאים שיצרתם מתוך הרשמים השגויים מילדותכם. אין לכם מושג איזו הקלה עצומה זו לעשות גירוש שדים לעולם הרפאים ולחיות במציאות. רק האתם האמיתיים יכול לחיות בה, שכן השכבות הכפופות מעל, שנוצרו מתוך תפיסות לא מציאותיות, אינן יכולות לחיות בעולם המציאות. אתם תחיו בחופש; תחדלו להרגיש שאתם מוכרחים לבגוד בטוב ביותר שבכם, או לבגוד באדם אחר.

האם יש שאלות בנושא יידיי?

שאלה: איך כל זה מתייחס לתסביך אדיפוס?

תשובה: במצב הקרוי תסביך אדיפוס, הקשר בינו לבין הקונפליקט הנדון הוא כדלקמן: האינסטינקט המיני המתעורר מתערבב בכמהיה לקבל אהבה מן ההורה הדוחה. בכל פעם שזהו המקרה, הקונפליקט מחריף. כאשר האינסטינקט המיני המתעורר פונה אל ההורה האחר, זה שלא דוחה, או שדוחה הרבה פחות, הבעיה הנדונה הערב עשויה להיות פחות חזקה, אבל מצב-הנשמה עשוי אז להיות מסובך ומסוכסך הרבה יותר. בלתי אפשרי להכליל. כל מקרה הוא ייחודי ומצריך חקירה. אז ניתן לראות איך הכל מתחבר.

שאלה: קראתי ספר שנקרא תודעה קוסמית. נאמר בו, "איבוד תחושת החטא הוא אחד המאפיינים הבולטים ביותר של מצב התודעה הקוסמית". מה זה אומר?

תשובה: העולם שלכם על פני האדמה, כידוע לכולכם מן ההרצאות והלימוד שקיבלתם, הוא עולם של חוסר מציאות [unreality]. ניתן לכנות זאת מציאות זמנית. הדברים שאתם חווים, המסקנות שאתם מגיעים אליהן באמצעות היגיון האינטלקט החיצוני [the surface logic of the intellect], המתעלם מאמת רוחנית ומוחלטת, הן פגומות. ערכן והאמת שבהן מוגבלים, כמו מסקנות הנשמה השגויות [the wrong conclusions of the soul] שהילד מסיק, אשר חלות בצורה נכונה על סיטואציה מסוימת. הן לא נעדרות היגיון מוזר משלהן, מוגבל ככל שיהיה. אף על פי כן, המסקנות הללו הן שגויות ולא מציאותיות אם מחילים אותן על החיים כאמת כללית. אותם היחסים קיימים בין מסקנות והיסקים שהאינטלקט מגבש בצורה נכונה ליישום בנסיבות הזמניות [הקיימות] בתנאים מסוימים בחיים אלה במישור הארצי, לבין החוקים הרוחניים של המציאות המוחלטת, היכן שאותם היסקים ומסקנות הם שגויים.

חטא, כידוע לכולכם אינו אלא בורות. הוא עיוות. איש אינו מרושע או רע או זדוני כי הוא מפיק מכך הנאה לשמה. אדם עשוי להיות כל אלה בגלל המחשבה השגויה שהדבר משמש להגנתו. ככל שאתם מנתחים ומבינים את עצמכם, כך תגלו שהדבר נכון במקרה שלכם, ולכן הוא חייב להיות נכון גם לגבי אחרים. על כן, כשאנשים נוהגים בצורה שלילית, אתם תחדלו להרגיש פחד או מעורבות אישית. כבר לא תיגרם לכם מצוקה. הדבר אולי נשמע בלתי אפשרי, אבל הוא נכון.

כשאנשים מעלים את [רמת] המודעות שלהם ותופסים שמץ מן האמת המוחלטת, הוא או היא מבינים אז שאין דבר כמו רשע, רוע, חטא וזדון. כל אלה שוררים רק כל עוד אתם חיים במימד הארצי על השקפתו המוגבלת שנגרמה מעיוותים שלכם עצמכם. אחרי שאתם מעלים את עצמכם מעל למצב מוטעה זה, אתם תראו שכל רוע במישור הזה אינו אלא נשק הגנתי, או יותר נכון, נשק כמו-הגנתי, שכן במציאות השפעתו הפוכה בדיוק. אחרי שאתם מבינים את מניעי הרוע והחטא אתם חדלים לפחד מהם, אתם כבר לא מרגישים אישית בסכנה [you no longer feel personally at stake], ולכן הם מאבדים את תחושת המציאות שלהם. כולכם נמצאים בדרך לחוות אמת זו, לפחות במידת מה.

כאשר אתם מגלים וממוססים את המסקנות השגויות שלכם, שום דבר כבר לא ימנע מכם לאהוב ולהיות חופשיים. הסרתם את החלק בכם שהיה שרוי באפלה, שהיה אנוכי ובלתי אוהב בגלל המסקנות השגויות. היכן שגיליתם והסרתם את הטעות, יש לכם תפיסה נכונה של המציאות, אתם יכולים לאהוב ללא פחד, ולכן אתם חיים בלי חטא, אם ברצונכם להשתמש בביטוי זה. רשע וחטא הם תוצרים של עולם אשלייתי הקיים רק בעודכם חיים באשליה, אולם אין להם ממשות אבסולוטית. ברגע שאתם מעלים את תודעתכם, אתם משוחררים מן האשליה; כבר אין לה שום מציאות שהיא. אפילו כשתראו טעות אצל אחרים, עם תודעתכם המוגבהת אתם תראו דרכה, אתם תבינו את משמעותה, את מקורה, ולכן תבינו שהשפעתה היא זמנית ביותר. למעשה טעות, או חטא, אין להם שום השפעה על המציאות; הם רק משפיעים על אלה שחיים עדיין בחוסר מציאות בעוד הם חיים בתוכה.

שאלה: ברצוני לשאול שאלה על ספר בראשית. בגן עדן, שני העצים: אני מבין מדוע פרי עץ הדעת נאסר – משום שעלינו לרכוש דעת לאט ובכוחות עצמנו, במקום שתוגש לנו על מגש של כסף. אבל אני לא מבין לגבי השני, עץ החיים [חיי הנצח]. אחרי הכל, כרוחות אנתנו חיים לנצח בכל מקרה, כך שכבר אכלנו מן הפרי. מדוע הוא אסור?

תשובה: הדבר מתייחס לחיכם על פני האדמה כמובן. הוא חל, בדיוק כמו עץ הדעת, על הרוח המגולמת בבשר. משמעות שני העצים לא יכולה בשום אופן לחול על הרוח המשוחררת החיה במציאות המוחלטת של עולם הרוח. אם בני אנוש היו נולדים עם שכנוע פנימי, עם ודאות פנימית שלא נובעת מעבודת ההתפתחות-העצמית – הוודאות שהם בני אל-מוות ברוח גם כל עוד אינם מטהורים – אינסטינקט ההישרדות שלהם היה חלש מדי. חייבת להיות להם אי ודאות בה במידה שהם עדיין חייבים לפתור את הבעיות ואת מצבי הבלבול הפנימיים שלהם. הדבר נועד להגן עליהם. הם לא היו לוקחים על עצמם את קשיי החיים הארציים; הם היו עצלים. הם היו עלולים להעדיף להתפתח בדרך איטית או להסתפק בתודעה מוגבהת רק במקצת, המציעה להם תנאים משופרים, אך היה חסר להם התמריץ לשחרר את עצמם לחלוטין ולהיכנס מוקדם יותר למצב האחדות. כל תוכנית הישועה היתה מאחרת מאוד להבשיל אם אנשים לא היו נאחזים בחיים הארציים בגלל חוסר ודאות. האיסור על ידע זה מזרז התפתחות.

מאיך, אם התחושה והשכנוע הפנימיים של חיי נצח באים כתוצאה מעבודה קשה להתפתח, הדבר לא יגרע מן הרצון לחיות על האדמה. להפך, הוויות מפותחות יקדמו אז בברכה את החיים על האדמה כמובן אחר, ואפילו יותר מקודם, כאשר הם פשוט החזיקו מעמד בגלל אי ודאות. שמחת החיים על פני האדמה בידיעה שקיים מצב טוב הרבה יותר היא תוצר לוואי של התפתחות רוחנית, של מצב תודעה גבוה יותר. אלה שהצליחו באמצעות עבודה עצמית לעבור לתודעה גבוהה יודעים שהם בני אל-מוות. הם יודעים זאת משום שבזיעת אפם

הם שחררו את עצמם מטעות. הם ימצאו אז יופי בחיים הארציים, לא בגלל המחשבה שזוהי צורת החיים היחידה וחובה עליהם להיאחז בה, אלא רק בגלל הידיעה שיש יותר מכך.

חסרונו של מצב התודעה המוגבהת עשוי להקשות על החיים על האדמה; ההשקפה היא קודרת למדי [the outlook is rather gloomy] משום שאתם עדיין חיים באשליית הרוע והחטא, בטעות ובתפיסה שגויה. אבל לא משנה עד כמה קשה לכם, אם ההרס-העצמי אינו חזק באופן חריג, אתם תיאחזו בחיים – דבר שהוא טוב וחשוב. עם זאת, אם ללא צמיחה אורגנית מהתפתחות-עצמית, אם השכנוע הפנימי באל-מוות – אני לא מדבר על אמונה – היה מוגש לבני אנוש "על מגש של כסף", כפי שאתם אומרים, הם לא היו נאחזים בחיים. אני לא אומר שאנשים אלה היו בהכרח מתאבדים, אבל המאבק לשמור בחיים על שמחת החיים, גם אם היא מתבטאת רק לעתים נדירות, היכולת לראות בהם יופי, לא היתה מתעוררת.

ידידי היקרים, אני פורש אל עולמי ומשאיר אתכם שוב עם ברכות אלוהיות, עם אהבה וחוזק, עם כל העזרה שאנו יכולים להגיש לכל אחד מכם שהולך בנתיב זה. מי ייתן ורצונכם זה, הרצון לעשות את הדרך אל חופש אמיתי, יביא לכם את השמחה שאתם זכאים לקבל ושאתם יכולים לקבל דרך שחרור-עצמכם. היו מבורכים יקיריי, היו בשלום, היו באלוהים!

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סאלי

למידע איך למצוא ולהשתתף בפעילויות של נתיב ההתמרה ברחבי העולם, אנא כתבו:

The Pathwork® Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA
Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

ההודעות הבאות נועדו להדריך אתכם בשימוש בשם Pathwork® ובחומר המובא בהרצאה זו.

שם רשום לצורכי מסחר ומתן שירותים: Pathwork® (נתיב ההתמרה) הוא סימן רשום בבעלותה של The Pathwork Foundation (הקרן לנתיב ההתמרה) ואין לעשות בו שימוש בלי היתר מפורש בכתב מאת הקרן. הקרן עשויה, על פי שיקול דעתה הבלעדית, לאשר שימוש בסימן Pathwork® על ידי ארגונים או בני אדם אחרים, כגון ארגונים מסונפים וסניפים.

זכויות יוצרים: זכויות היוצרים לחומר של Pathwork Guide – המדריך לנתיב ההתמרה – הם רכוש הבלעדי של קרן Pathwork. שכפול הרצאה זו מותר רק עם עמידה בתנאים של מדיניות הסמל המסחרי וסימון המוצר וזכויות היוצרים של הקרן, אך אין לשנות או לקצר את הטקסט בשום צורה שהיא, וגם אין להסיר את סמלי זכויות היוצרים, הסימן המסחרי וסמל המוצר או כל הודעה אחרת. גביית תשלום מותרת אך ורק על עלויות השכפול וההפצה. כל אדם או ארגון העושים שימוש בסמל המסחרי של הקרן לנתיב ההתמרה נחשב כמי שהסכים לעמוד במדיניות הסמל המסחרי, סימון השירותים וזכויות היוצרים של הקרן. להשגת מידע או עותק של המדיניות, נא ליצור קשר עם הקרן.

by Eva Broch Pierrakos

© 1996 The Pathwork® Foundation (1996 Edition)